

Θαύματα Αγίων Αναργύρων στον συγγραφέα των «Διονυσιάτικων διηγήσεων» μοναχό Λάζαρο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

**Θαύματα Αγίων Αναργύρων στον συγγραφέα των
«Διονυσιάτικων διηγήσεων» μοναχό Λάζαρο**

«Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού».

Τα όσα γράφονται αφιερώνονται προς δόξαν και τιμήν των Αγίων Αναργύρων ιατρών Κοσμά και Δαμιανού. Για δυο χρόνια (1943-45) ήμουν άρρωστος από «ίλιγγο». Όταν ξυπνούσα έπρεπε να κάθομαι 3-5 λεπτά ακίνητος στο κρεβάτι και μετά να σηκωθώ, να ντυθώ και να κάνω τα πρώτα βήματα με πολλή προσοχή για να μην πέσω κάτω από πονοκέφαλο. Εάν έστρεφα το βλέμμα μου απότομα προς την οροφή του δωματίου ή σε ένα σημείο ψηλότερο μου φαινόταν ότι στριφογύριζε οτιδήποτε έβλεπα και κινδύνευα να πέσω κάτω στο πάτωμα χάνοντας την ισορροπία μου.

Πολλές φορές από τη ζάλη αισθανόμουν ανακάτωμα στο στομάχι με πόνους με αποτέλεσμα να κάνω εμετό. Όταν αυτό συνέβαινε δύο φορές την ημέρα βρισκόμουν σε κατάσταση ατονίας.

Μεταχειρίστηκα διάφορα θεραπευτικά μέσα, ρώτησα και ιατρούς αλλά και μετά την εφαρμογή των συμβουλών τους δεν είδα βελτίωση. Η κατάσταση αυτή συνεχιζόταν για δύο χρόνια.

Κατά την αγρυπνία της 1ης Νοεμβρίου 1945 των Αγίων Αναργύρων, που επιτελεί η Μονή αφού έψαλλα ότι μπορούσα, κατά την λειτουργία, κατέβηκα στο παρεκκλήσι των Αγίων Αναργύρων, που είχα την επιμέλεια, για να ανάψω τα καντήλια. Επικαλούμενος τότε νοερά τη βοήθεια των Αγίων Ιατρών, ω του θαύματος! Μετά από αυτό, σταμάτησε όλη ακαταστασία της ασθένειας μου, που την διαπίστωσα μετά την παρέλευση μιας εβδομάδας.

Από τότε και μέχρι σήμερα, που γράφω τις γραμμές αυτές, 4 Δεκεμβρίου 1954, ουδέποτε επανήλθε η ασθένεια. Γι' αυτό ευχαριστώ και ευγνωμονώ τους Αγίους ιατρούς και θεράποντές μου, Κοσμάν και Δαμιανόν εις αιώνα τον άπαντα. Αμήν.

2. Άλλο θαύμα από τους Αγίους Αναργύρους.

Θα αφηγηθώ άλλο θαύμα που έγινε σε μένα πρόσφατα (1954). Κατά το έτος 1916 προσβλήθηκα από ελονοσία. Ήμουν τότε αρχάριος μοναχός και εργαζόμουν ως κελλάρης στο μετόχι της Μονής μας, που λεγόταν Δεβελήκια, στην περιφέρεια Γομάτι Χαλκιδικής

Τόσον εξασθένησε ο οργανισμός μου, ώστε κατάντησα σχεδόν σε ημιπαραλυσία. Με την πάροδο του χρόνου έγινα καλά αλλά προσβλήθηκα από ρευματική πολυαρθρίτιδα στην κνήμη του δεξιού μου ποδιού, στο οποίο και σχηματίσθηκαν κισσοί από φλεβίτιδα. Η κατάστασή μου μέρα με τη μέρα χειροτέρευε, οι πόνοι πολλαπλασιάζονταν και η κνήμη έγινε κατακόκκινη από εσωτερική φλόγωση. Διέκοψα περισσότερο από ένα μήνα τις ακολουθίες στην εκκλησία, επειδή δεν μπορούσα να σταθώ ούτε όρθιος, ούτε καθήμενος· μόνον ξαπλωμένος στο κρεβάτι ανακουφιζόμουν και δεν πονούσα.

Έφθασε η εορτή των Αγίων Αναργύρων της 1ης Νοεμβρίου 1954, κατά την οποίαν έκαμα κουράγιο και ανέβηκα στο Καθολικό για να παρακολουθήσω την αγρυπνία. Καθ' όλην τη διάρκεια της ακολουθίας οι πόνοι διαρκώς με ενοχλούσαν. Σουβλιές

δυνατές από το γόνατο μέχρι το κάτω άκρο της κνήμης και γύρω από αυτήν.

Μετά την ακολουθία του όρθου, ο πνευματικός παπα-Διονύσιος τέλεσε τη λειτουργία στο παρεκκλήσι των Αγίων Αναργύρων με μεγάλη ευλάβεια και λαμπρότητα, οι δε αδελφοί Ιωακείμ και Θεόκλητος έψαλλαν με πολλή κατάνυξη και φαιδρότητα.

Κατόπιν επακολούθησε πανηγυρικό κέρασμα με τα συνηθισμένα: κονιάκ, λουκούμι, καφές, κόλλυβα. Μετά, με την βοήθεια του Θεού, αποσυρθήκαμε για τρεις ώρες στα κελιά μας για ξεκούραση μέχρι την ώρα του φαγητού.

«Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού» πρέπει να φωνάξω δυνατά! Οι Άγιοι Ανάργυροι λόγω της μεγάλης τους ευσπλαχνίας και αγάπης, αόρατα με επισκέφτηκαν και με θεράπευσαν τελείως. Από την ώρα που άρχισε η θεία λειτουργία, δεν αισθάνθηκα ούτε τον ελάχιστον πόνο πλέον. Οι συνηθισμένες σουβλιές εξαφανίσθηκαν, το πόδι μου ήλθε στη φυσική του κατάσταση, έφυγε, χάθηκε η κοκκινίλα, ξεπρίσθηκαν οι φλέβες και επανήλθα πάλιν στην προηγούμενη υγιή κατάσταση με τη βοήθεια και επίσκεψη των Αγίων Ιατρών μου, Κοσμά και Δαμιανού, τους οποίους από ψυχής και καρδιάς ευχαριστώ.

Συνέθεσα δε προς τιμήν τους και το ακόλουθο μεγαλυνάριο, που πολλές φορές το ψάλλω μπροστά στην αγία εικόνα τους με ευλάβεια και ευγνωμοσύνη όσες φορές ανάβω τα κανδήλια.

«Από των εγκάτων μου της ψυχής, ο πτωχός οικέτης, ευγνωμόνως ευχαριστώ, υμάς τους Αναργύρους Κοσμάν Δαμιανόν τε, διά την θεραπείαν ην μοι παρέσχετε».

πηγή: Λαζάρου Μοναχού Διονυσιάτου, *Διονυσιάτικες Διηγήσεις*, έκδ. Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου, Άγιον Όρος.